

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De eadem Absolutione Jure Delegationis. Caput IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

4. Quando Superior Regularis irrationabiliter petitam licentiam pro suo subdito denegat, qua ratione Confessarius pro illa vice adhuc possit poenitentem absolvere, dictum est supra; Quod certe non invenio in Superioribus non Regularibus.

5. Illud autem hic est maximè inculcandum Superioribus, quibuscunque, ne, quando ab ipsis postulatur dicta licentia, interrogationes illas superaddant, quibus petant à Confessario, an in peccatum poenitentis sit talis ratio, an in talibus circumstantiis, an commissum à Laico, an à Sacerdote, an cum complice, vel sine illo, &c. hæc enim, ob periculum prodendi poenitentem, neque ipse exposcere, nec licitè explicare Confessarius potest. Lege Quintanad. b

6. Denique sciscitabitur à me Confessarius Ordinarius, an ipse obligetur sumere onus poenitentis adeundi Superiorem, ut impetret facultatem absolvendi dictum poenitentem à peccato reservato? Respondeo, Hac de re nos satis egisse libro 3. Methodi Confessionis.

a Sup. c. 7. §. 1. nu. 40.
b Quintanad. de poen. sing. 12. n. 9. & sing. 13. nu. 7. c Lib. 3. Method. Confess. c. 5 §. 4. nu. pref. 17.

CAPUT IX.

Agimus in Universum de Absolutione à reservatis Jure Delegationis.

§. I.

Quis possit Jure Delegationis absolvere à reservatis.

1. **V**No verbo, is potest, qui legitime eam Delegationem habet: verum id latiore indiget explanatione.

2. Dixi superius, & nunc suo loco confirmo, non eo ipso, quod, quis deputatur ad Confessiones excipiendas, habere licentiam, seu delegationem absolvendi à reservatis: Immo, si Prælati tibi concessit Approbationem audiendi Confessiones, & absolvendi à reservatis per annum unum, quo elapso, iterum concederet approbationem Confessiones audiendi, non intelligeretur reconcedere potestatem absolvendi à refer-

vatis, ut notat Bordonus. *d Debet ergo e-* *d Bord. n. 13.*
jusmodi licentia esse expressa, ita ut, nec satis sit, si Superior tibi facultatem concedat eligendi Confessarium, quem velis, ut definitur Bonifacius e hac de re loquens, c Bonifacius quia, inquit, in Generali Concessione non veniunt ea, quæ non esset quis verosimiliter concessurus. Lege Suarium, f & f Suar. de Coriolanum, Contra verò, si Prælati tibi concedat posse absolvere reservata, intelligitur concedere, posse absolvere, etiam non reservata, & te approbat ad excipiendas Confessiones: quia, qui vult consequens, vult etiam antecedens, seu id sine quo aliud esse non potest, ut docet Pellizarius, g

Si autem licentia sit ad certum genus peccati, vel ad certum tempus (ut fit in Bulla Cruciatæ) sub certa forma, vel simili quapiam restrictione, non posse ulterius ad alia peccata, vel ad aliud tempus, &c. extendi, palam est.

3. Licentiam absolvendi reservata concessam ad annum: v. gr. Die 21. Decembris, 1642. durare usque ad Diem 23. Decembris, sequentis anni 1643. docet Pellizarius, h quia Dies termini non computatur in terminum, additque, ita judicasse Doctores recentiores.

Verum penes horum Doctorum sit ejusmodi dicti fides. Nam ceterum hæc, de qua agimus, est collatio jurisdictionis, quæ æquiparatur Donationi. In Donationibus autem non video, quo modo dies termini non computetur in terminum. Si enim mihi domus, seu commodes, seu loces ad annum usum tuæ domus, finitur donatio, seu locatio de momento ad momentum, ita testante ipsa praxi. Hæc mea doctrina latè confirmatur ex iis, quæ adducit Merolla i explicans illud pronunciatum: *Dies termini non computatur in terminum.* Et de traditione jurisdictionis ad absolvendum per Bullam Cruciatæ, ita supponunt communiter Doctores, h dicentes, eam durare præcisè, vel à Publicatione ad Publicationem, vel ad annum naturalem, &c. sine additione aliorum duorum dierum, &c.

4. Si delegans dicat: *Do tibi Confessario omnem meam auctoritatem,* non confertur tibi ulla potestas circa reservata, ut notat Coriolanus, l quia sub tanta generalitate l. c.

non veniunt ea, quæ speciali indigent concessione, qualis est potestas pro reservatis. At si dicat *Do omnes casus, seu concedo, ut ab omnibus casibus possis absolvere*, inclinatur conferri potestatem in reservata idem Coriolanus; id enim videtur significare illud (omnes) si quidem, qui totum dat, nihil excludit: Non ita in formula præcedente, in qua nullo modo facta est mentio, *nec casuum, nec omnium casuum*.

5. Si Pontifex Summus dicat; *Concedo tibi, ut possis absolvere ab omnibus casibus mihi reservatis*, potes absolvere, etiam ab illis, quos Pontifex perpetuo delegavit Episcopis, si enim jam sunt, & remanent Pontificii, ut supra cap. 6. §. 1. dictum est. Si idem Pontifex, propter magnam autoritatem, quam supra Episcopos habet, dicat, *Do tibi potestatem absolvendi casus Episcopo reservatos*, probabile est, te non posse absolvere casus prædictos, quia ii, ut jam dictum est, non sunt reservati Episcopo, sed Pontifici, & solum sunt Episcopo delegati. Verum probabile etiam est, te posse absolvere, quia propter delegationem factam perpetuam Episcopali dignitati, jam possunt dici aliquo tandem modo casus Episcopales, & casus Episcopo reservati, ut item dicam a inferius, posse probabiliter ex vi Bullæ Cruciatæ. Quod si Pontifex dicat, *Concedo tibi potestatem absolvendi ab omnibus casibus, quos potest absolvere Episcopus*, tunc profecto; multo probabilius, poteris absolvere prædictos casus Episcopis perpetuo concessos eos enim jam potest, licet per delegationem; & quidem perpetuam, Episcopus absolvere.

6. Idem dic, si ipse Episcopo dicat, *Do tibi, ut possis absolvere A casibus, & Censuris à quibus ego possum absolvere, vel, à casibus, & Censuris Episcopalis, vel, ab omnibus meis casibus, & Censuris*: potes enim absolvere à prædictis, quia jam ab his potest absolvere Episcopus, & propter jurisdictionem ordinariam, quam in illa habuit à Tridentino, ut diximus, aliquo tandem modo, sunt Episcopales, & Episcopo reservati. Idem erit, si dicat, *à Casibus, & Censuris mihi reservatis*, jam enim ob dictam delegationem, sicuti illi possunt dici aliquo modo Episcopales, ita Episcopo reservati, & sic docet, loquens de abortu scortus animati Bauci b 88 p. 6 in selectis questionibus. De hæresi vide li-

mitationem Tridentini sess. 24. cap. 6. de Reformatione.

7. At si dicat idem Episcopus, *Do tibi omnes casus, quos mihi reservatis*; certè non poteris à prædictis, quia illos non sibi reservavit Episcopus, sed Pontifex, licet deinde eos Episcopo concesserit.

8. Si quicumque delegans dicat, *Concedo tibi, ut possis omnes casus reservatos etiam futuros absolvere*, poteris absolvere à futuris, quos reservabit ille idem, qui tibi hoc concessit, non verò, quæ successor ejus reservabit, quia par in parem potestatem non habet, unde non potest ligare manus successoris, ut is non possit reservare, quæ velit, Ita Pellizari. c

c Pelliz. k.

9. Si tibi quis concedit absolute omnes casus reservatos, & deinde per aliam formulam strictiorem, concedat limitatè, potes omnes absolute, ut habet ibidem Pellizarius, d quia d Pelliz strictior concessio non est revocatio Prioris ibi. n. 132. concessionis, ergo adhuc remanet. Excipe, nisi strictior contineat aliqua forte verba priorem implicite revocantia.

10. Si Nuntium mittas ad Prælatum, ut det tibi facultatem ad reservata, is autem eodem Nuntio dicat, se concedere: tu validè absolveres, etiam si tibi concessio non fuerit manifestata. Ratio ducitur ex doctrina Sanchez, e e Sanchez docentis, prodesse privilegiato privilegium l. 3. matr. illi concessum, si obtentum est, non motu disp. 36. proprio concedentis sed ad petitionem seu ad instantiam Nuntii, vel Procuratoris, missi à dicto privilegiato, & ipsi Nuntio manifestatum, licet nondum manifestatum ipsi privilegiato: ita ergo in casu nostro; sed de hoc aliquando latius dicemus mox à n. 18.

11. Si dicat Episcopus, vel Prælatus Regularis, *Concedo tibi facultatem absolvendi à casibus reservatis*, non intelligitur ab excommunicationibus; nec, si concedat potestatem absolvendi ab excommunicationibus, intelligitur data potestas in casus reservatos. Ratio est, quia hæc sunt diversæ potestates, & una ab altera non dependet; nam potestas excommunicationis absolvendi, etiam in foro interno tantum, potest concedi cuicumque Clerico in Minoribus: cum potestas absolvendi à casibus solum Sacerdotibus concedi possit. At verò, si Summus Pontifex concedat casus suos alicui, intelligi etiam excommunicationis: §. 1. nu. 5. nes satis diximus f supra, & iterum dicitur g Infra c. infra. g 10. nu. 6.

12. Denique hic superest magis, ac magis declarandum, quomodo interpretanda sint ejusmodi concessionis absolventi a reservatis. Id quod, ut planius habeas, sequentem titulum prae mittamus.

Concessio absolventi, largè, an strictè interpretanda?

13. Præmittenda hic est resolutio illius celeberrimae quaestionis, an potestas absolventi a reservatis sit largè, an strictè interpretanda? Et a Sanc. lib. 8. matr. d. 2. n. 1. & apud Bar. de Bull. Cruc. p. 1. tr. 1. c. 5. n. 6. quidem omnes conveniunt ordinariam potestatem absolventi a reservatis, quam habent Superiores, de quibus in cap. præcedente diximus, esse interpretandam largè, quia omnis potestas dispensandi in legibus, qualis est etiam potestas absolventi a reservatis, cum respiciat Communitatem, cui utile est habere, ad quem recurrant subditi, largè est interpretationis; licet ipsa actualis dispensatio, quia vulnerat jus commune. (Dispensatio enim est concessio, ut non servetur aliqua lex) debeat strictè interpretari.

14. Quaestio igitur est solum de potestate delegata; utrum scilicet potestas, quam Episcopus mihi dat, ut absolvam poenitentes a reservatis, largè sit interpretanda, an verò strictè.

Distinguunt communiter Doctores asserentes, potestatem prædictam delegatam Confessario; non expressis personis absolventis, esse largè interpretandam, quia tunc adest prorsus similis ratio boni Communitatis, ut modò dictum est de potestate ordinaria. Castrop. b alios citans. At quando delegata est, expressis personis absolventis, duplex est sententia; Sanch. e cum aliis distinguit, si facultas dicta absolventi conceditur Confessario in gratiam ipsius Confessarii, cui Superior vult favere, largè esse interpretandam, si conceditur in gratiam ipsius poenitentis absolventi, esse interpretandam strictè.

15. Castropalaus d. verò, absolute in utroque casu, potestatem delegatam absolventi a reservatis, quando exprimentur personae absolventae, esse aut interpretationis strictæ, illud tamen num. 7. notat, potestatem concessam absolventi a reservatis in Jubilæis, & in Bulla Cruciatæ esse largè interpretandam, quia est data in bonum commune Fidelium, quod dici non potest (ait ipse) de licentia data

à Prælati, quando saltem datur pro aliquo peculiari poenitente. Utraque sententia videtur probabilis.

16. His breviter explicatis, jam patet responsio ad quaestionem in hoc titulo propositam, Concessionem scilicet, de qua loquimur debet interpretari largè, si detur non expressis personis absolventis; si verò hæc personae exprimentur strictè, vel largè, juxta duas probabiles sententias, jam dictas.

17. Profectò utilis est hæc doctrina, sed quia in casu hoc de delegatione, ad absolventem reservata, tota res pendet ab intentione concedentis potestatem, idè à tenore concessionis, à forma petitionis (juxta quam Superior facultatem dare præsumitur) a verbis in contextu dictæ Concessionis appohtis, & similibus, qualitas, & quantitas licentiæ mensuranda est; quæ omnia maximè ex more dicendis, præsertim §. 3. non parum explicabuntur.

Occasione eius, quod dictum est numero 6. querimus universaliter, an ignorans licentiam ipsi datam absolventi a reservatis, valide absolvat?

18. Figuremus casum in sequentem modum. Ego, sive, quia Bulla Cruciatæ fruor, sive, quia obrinui facultatem à Superiore, ut absolvar à casu reservato, per eum Confessarium, quem elegero, ipsum eligo, & sive dolo, sed ex ignorantia, illi non manifesto ejusmodi potestatem, ipse item, ex pari ignorantia, me bona fide absolvi, inquiri, tumne directè absolutus à prædicto casu reservato?

19. Respondeo, De hac quaestione interrogatus nudius tertius quidam Theologus, dixit, per se loquendo esse absolutum, addiditque hanc esse opinionem Suarii, e & Mellæ. Ratio, (dicebar) est, quia effectus prædictæ licentiæ Superioris, vel Privilegii nequit impediri per ignorantiam Confessarii, 16. posita enim electione dicti Confessarii, Summus Pontifex, vel Superior censetur electo Sacerdoti Jurisdictionem conferre. Dixit (per se) nam per accidens posset esse invalida confessio, si nimirum poenitens animadverteret Confessarium ignorare suam Jurisdictionem, & tamen procedere ad Absolutionem,

nem, tunc enim graviter Confessarius peccaret; & item penitens, cooperando, unde hic non esset dispositus, ad Absolutionem recipiendam.

20. Verum hæc doctrina mihi valde difficilis est. Nam nemo acquirit Jurisdictionem ullam, sive contentiosam, sive voluntariam, nisi illam velit acquirere, seu, nisi illam acceptet: at hic Confessarius electus, cui non manifestatur, ipsum electum fuisse, nondum acceptavit Jurisdictionem: ergo, qua ratione juridicè absolveret? sanè fac Episcopum, te elegisse, & approbasse in Confessarium: Si interim, dum tu nullo modo notois ejusmodi electionem, bona fide absolveres aliquè à mortalibus, num valida directè esset Absolutio? non utique, si quidem tu nondum acceptasti Jurisdictionem, & fortasse nunquam acceptatus sis, quia v. g. non vis officium Confessarii exercere.

21. Confirmatur. Quarunt Sanch. aliique apud Castropalaum, a & Dianam b, & nos infra dicemus. c An, si licentiam, assistendi Contractioni Matrimonii datam à Parocho Sacerdos ignoret, validè assistat matrimonio? & Respondent, invalidè assistere, quia eam licentiam, seu Jurisdictionem, nondum habet, donec acceptet, acceptare autem legitime non potest, dum eam datam esse nescit? Esto teneant, si eam per Nuntium petiisset, judicandum fore, jam acceptasse in acceptatione Nuntii, ut etiam nos modò diximus num. 10. Porro ex hac doctrina clarè sequitur, idem esse dicendum in casu nostro: invalidam scilicet fore illam absolutionem de reservatis, dum sepponimus Sacerdotem, nec per se, nec per suum Nuntium jurisdictionem acceptasse.

22. Ad auctoritatem Suarii, & Merollæ dico, eos loqui, quando Privilegium concessum est toti Religioni; tunc enim etiam si hic Religiosus illud nesciat, secundum illud tamen operatur; sed certè, tunc non abest acceptatio; Religiosus, n. eo ipso, quod eam Religionem proficitur, tacitè acceptat omnia ejus privilegia: Et de hoc casu loquitur Suarium, d patet ex lectura loci citati ipsius, & ex Delugo e testante, ipsum de hoc loqui.

Hinc nostram sententiam sequitur P. Tanchredi f dicens, hanc esse probabiliorē, significare fortasse volent oppositam esse

probabilem; quod tamen ego significare non possum.

23. P. Bardi g nostram eandem sententiam tenet, in expositione Bullæ Cruciatæ, distinguit tamen, asserens, quod dictum est, intelligi de jurisdictione, non autem de Approbatione, quæ etiam per Tridentinum requiritur in Confessario. Si quis enim haberet (ait) Jurisdictionem, eamque sibi inesse sciret, sed haberet dictam Approbationem Episcopi, quam tamen habere ne sciret, valide absolveret, quia Approbatio est mera testificatio idoneitatis Sacerdotis, ejus cognitio, vel acceptatio nullo jure requiritur ad validitatem actus, cum tamen requiratur cognitio, & acceptatio Jurisdictionis juxta illud juris privilegium, quod afferunt Bartolus, h Sanchez; h Bartol. aliique Ignoranti non acquiritur, seu non prodest in l. Barb. Jurisdictio, quod dictum non invenies de Approbatione. Hanc disparitatem inter Jurisdictionem, & Approbationem impugnat P. i Sanch. Mendo k dicens, etiam Approbationem debere esse Confessario notam; quia, etiam ipsa pertinet ad Jurisdictionem; Id quod certè tenendum est, & omnino consulendum in practica.

§. II.

An, per licentiam, concessam absolventi à reservatis, validè ea peccata absoluantur, quæ fuerunt commissa in confidentiam licentia concedenda?

1. Respondeo, Absolvi. Ita Sanctarellus, l Bolsius, m & passim. Ratio est; quia l Sanctarellus confidentia non tollit potestatem, quæ datur à Jubilæo, sive à Bulla Cruciatæ, sive à Prælati. Excipe, nisi expressè contrarium in Bulla Compositionis exprimitur, non concedi beneficium Compositionis usurpanti bona incerta ex Confidentia, seu Spe dictæ Compositionis; Ideò tunc Bulla rapiendi dicta incerta bona ex dicta Confidentia non suffragabitur, Atque hinc ducitur Confirmatio nostræ Responsionis; Si enim, quando volunt Superiores id negare, expressè negant, signum satis probabile est, quod si expressè non negent, concedant,

§. III. De

9. Respondeo, ad Primum, id per accidens esse. Et sanè sicuti simile quid potest occurrere accipienti Bullam Cruciatæ, vel aliud Jubilæum, & tamen id non judicatur absurdum, quia judicatur majus bonum, quod subditus liberetur à suis peccatis, & non abeat in dilperationem, quam quod permillio hæc sit occasio per accidens peccandi. Ita in casu nostro, &c.

10. Ad secundum dico. Cum illa verba sub tempore præsentis dicta (*Do licentiam pro hac vice*) sint accipienda morali modo, semper per illa intelligitur decerni tempus competens, & rationale ad ejusmodi absolutionem impertiendam, nõ verò quodcumque: unde, quia tota hæc res dependet, ut dixi, ab intentione concedentis illud (*Do tibi licentiam pro hac vice*) moraliter acceptum, & juxta mentem rationabilem dantis intellectum, videtur significare dari licentiam pro quocumque etiam longissimo tempore, si nova reservata non admittas; quia ex una parte, ut dictum est n. 1. est gratia facta, & ex alia non est ratio, unde dici possit, gratiam illam fuisse in hoc casu coarctatam ad tempus: at verò si nova admittas, intelligendum est, dari licentiam pro tempore præsentis, vel qui præsentis, prudentis judicio, omnibus circumstantiis expensis, æqui polleat, quia, sic præsumitur esse rationabilis voluntas licentiam ejusmodi concedentis, ut dictum est.

11. An petens à Superiore licentiam, ut absolvat à reservato, intelligatur, posse etiam ipse petens absolvi? Negativè responderet nostris ex Societ. Delugo, & pro aliis, expendi debere usum Religionis, &c. Lege ipsum.

§. IV.

An peccata oblita in Confessione valida, remaneant reservata?

1. **T**ertius, tribus v. g. peccatis reservatis infectus, confiteretur sine fraude duo, oblitus nimirum unius, absolutionemque à potente absolvi reservata, recipit: Inquit, An hoc unum remaneat reservatum, at ut Tertius pro illius, absolutione confugere debeat ad Superiorem, seu potentem absolvi reservata, an satis sit eam petere à quocumque communi Confessario?

2. Triplex est sententia, Prima Suarii, & Tamburinus de Sacramentis.

docentis reservationem ejusmodi casus oblitum cessare, non quidem semper, sed solum, quando pœnitens accedit ad Superiorem modo quodam extraordinario, hoc est, in ea circumstantia, in qua appareat expressè, vel tacitè peti ab ipso absolutionem reservatorum, ut si subditus tempore Jubilæi accedat ad deponenda peccata apud Superiorem; non autem cessare, quando accedit ad eundem, more ordinario, pro Confessionibus quotidianis; & solutis. Ratio est, inquit, quia in posteriore hoc modo nulla implicita voluntas est tollendi reservationem; adest verò, saltem tacitè, in priore; siquidem tunc Superior vult, ut pœnitens fruatur omni privilegio Jubilæi.

3. Secunda, est Vasquez & docentis, cessare quidem reservationem prædictam, quando pœnitenti concessa est facultas eligendi Confessarium, per quem possit à reservatis absolvi, perinde, ac accidit, quando pœnitens suscipit Bullam Cruciatæ, vel Jubilæum, non verò, quando ipse pœnitens recurrit ad Superiorem, ut apud ipsum Confessionem exhibeat. Ratio est, inquit, quia, in priori casu præsumitur Superior per Bullam, vel Privilegium concedere, quantum potest, atque adeo, præsumitur tollere reservationem casus quamvis oblitum: at in posteriore non præsumitur, quia illud peccatum oblitum non venit in judicium nec pro illo pœnitens accipit à Superiore remedia sui peccati, qui videtur finis reservationis, & ex alia parte tunc Superior non exercet suam potestatem tollendi reservationem.

4. Tertia sententia est Joannis Delugo & d. Delugo Castrop. & aliorumque plurium, dicentium, dis. 20. sec. semper tolli reservationem, modo bona fide, 7. de pœn. ut dictum est, illud peccatum sine culpa raturatur: Sicuti per eundem, immo, etiam, per deinceps. Suarium, & Vasquez, tollitur Censura, seu excommunicatio reservata ab eo, qui, illa inde culpabiliter oblitus, absolvitur à Superiore legitimo per absolutionem à Censuris generalibus adralem. Ratio hujus tertie sententie est, quia postposito, quod, is, qui tunc absolvit, habeat potestatem absolvendi à reservatis, præsumitur velle absolvi, seu remittere, quantum potest, & quantum item potest prodesse pœnitenti. Cum ergo possit reservationem tollere, non est, cur non tollat.

5. Dico (*Quantum potest*) nam, ut modo dixi-

R dixi-

a Delugo de pœn. disp. 20. num. 119.

b Suar. de pœn. disp. 31. se. 4. a num. 12.

diximus, remanet in hoc poenitente obligatio consentienti directè apud legitimum ordinarium Confessarium hoc peccatum, sicuti alia peccata mortalia non reservata, & nondum confessà; hæc enim obligatio, cum sit à Christo Domino inducta, non potest tolli ab illo, qui solum, absolvit illud peccatum indirectè, & Superior nunc, solum, abstulit reservationem, quam auferre poterat, non verò directè absolvit peccatum, quod sibi non fuit expositum. Hæc sententia cæteris videtur probabilior, atque ex ejus ratione facile fundamentis duarum præcedentium responderi potest.

6. Inquires. Cuiam Confessario est deinde aperiendum ejusmodi peccatum oblitum? certum enim est, ut diximus, debere subdici elavibus, ut directè absolvatur. Respondeo. Non necessario opus erit illud aperire Superiori, vel ejus Delegato potenti absolvere à reservatis; quia jam reservatio est ablata, ut dictum est: sed satis erit, si subdatur Confessario communi approbato, valenti absolvere à

a *Delug. l. c. n. 88.*
b *Cess. lib. 2. c. 10. §. 3. num. Met. Con. 55. ff. de.*

venialia, ut expressè docet Delugo a cum Suario, & Valquez, & nos idem judicavimus in Metho d b Confessionis.

§. V.

An enarrata in Confessione invalida remaneant, reservata. Quid de oblitis in eadem?

1. Dico Primò. Si Confessio fuit invalida, quia dolosè tacuisti, vel peccatum aliquod reservatum, vel aliquod mortale, non reservatum, non cessabit ejus reservatio, ut docet ibidem Delugo c quidquid benignius, videatur Concedere Castropal. d Ratio est, quia præsumi, nec debet, nec potest, Superiorem velle tollere reservationem ab eo, qui sic fraudulenter se gerit.

2. Dico secundò, cum eodem num. 102. Si Confessio fuit invalida ob alia capita, ob defectum v. g. doloris, seu propositi, valde probabile est, tolli reservationem illorum peccatorum, quæ confessus es apud potentem absolvere à reservatis. Ratio est, quia licet ab illorum reatu absolutus non fueris propter

Confessionem invalidam, tamen jam te Superiori præsentasti, ab eo poenitentiam, & medicinam de ejusmodi reservatis recepturus, ergo non est, cur reservatio auferenda non sit. Notat verò ibidem rectè ex Vasq. Delugo. te debere observare, quæ opposita tibi fuere in illa Confessione, quamvis invalida, quia sub onere illa præstandi, videtur Superior eam reservationem abulisse.

3. Atque id verum est, etiam, quando ejusmodi Confessio facta invalidè fuit apud Delegatum, v. gr. apud Confessarium electum per Bullam Cruciatæ, vel apud Confessarium à Prælato tibi concessum, ad Absolutionem peccati tui reservati. Nam licet ii Delegati non habeant potestatem absolvendi, nisi in Sacramento Poenitentiae, quod in hoc casu supponitur invalidum, tamen ex usu, & benignitate Ecclesiae, ipse Superior intelligitur tollere reservationem illam, quoties poenitens se præsentat Delegato legitime constituto ab eodem Superiore, ita Trullench. e aliique.

4. Si in Jubilæo simile quid occurrat, ex alio capite potest evenire, ut in casu, de quo loquimur, non tollatur reservatio, quia nimirum ex vera sententia in Jubilæo requiritur Confessio valida, saltem, quando quis peccatis mortalibus aggravatur: Si ergo Confessio tunc est invalida, tu non lucraberis Jubilæum, & consequenter, nec Jubilæi beneficiis, (inter quæ est ablatio reservationis,) frui poteris.

5. Comitulus, f & Henriq. g tolli etiam in Jubilæo, prædictam reservationem putant; quibus non assentior, quia etiam, si probabile sit, Confessionem non requiri ad Jubilæum acquirendum, in eo, qui non habet mortalia, at in eo, qui iis laborat, requiri omnino, nec sufficere contritionem, puto cum Delugo. h

6. Dico tertio. Difficile mihi est, decernere, an etiam reservatio peccati bona fide oblitæ, atque adeò quod quis non confessus est, tollatur in his Confessionibus invalidis ex proximè dictis capitibus. Nam, ex una parte, is non accepit Poenitentiam, vel remedia à potente illum absolvere, ut fuit in casu n. 2. quia non enarravit illud peccatum reservatum, cujus per inadvertentiam oblitus est, ergo non poterit gaudere benignitate dicta n. 2. At, ex alia parte, ipse jam se præsentavit Superiori, vel ejus Delegato, paratus illud peccatum

tum

2 Delugo
de pœnit.
disp. 20.
num 106.

um enarrare, si oblitus non fuisset; ergo non videtur privandus dicta benignitate Ecclesiæ, qua reservatio peccatorum obliutorum tollatur, & ita tenet Delugo. a Verum ego hæreo, quia esse paratum, non videtur esse ad hoc sufficiens. Decernant sapientes.

§. VI.

An cum quis absolvitur, remaneat absolutus ab excommunicationibus oblitis.

1. HActenus egimus de peccatis oblitis, nunc breviter de oblitis excommunicationibus dicamus: An scilicet, quando Confessor præmittit Absolutionem à Censuris per illa, vel similia verba, *Absolvo te ab omni excommunicatione, in quantum possum, & indiges*, subjungitque Absolutionem à peccatis, an, inquam, per prædictam absolutionem deleatur excommunicatio, qua pœnitens erat irretitus, sed ejus immemor, Confessario nequaquam aperuit.

b Lib. 2.
Meth. Cōf.
ca. 14. §. 3.
an. 55.

Respondeo, ut alibi b dixi, posito, quod Confessarius habuerit potestatem, seu Jurisdictionem ad ejusmodi excommunicationem auferendam, deleri; unde postea pœnitens illius recordatus, illius Absolutione non indigebit. Ratio est, quia Confessor semper habet; habereque debet intentionem simpliciter absolutam absolvendi, quantum licitè potest; servandique partes omnes officii sui, quas non servaret, si absolvere intenderet à peccatis, & non à Censuris. Id quod propter eandem rationem est verum, non solum in Confessario ordinario, sed etiam in Delegato, ut notat Coninck. c

c Coninck.
disp. 8. de
pœn. dist. 12.
num. 94.
Castrop. de
pœn. p. 15.
§. 6. n. 5.

Si Confessarius careat jurisdictione ad absolvendam eam excommunicationem oblitam, illam non deleri, nimis est manifestum. Quare, quando ea in mentem revocabitur, legitimo Superiore indigebit.

2. Dixi (quantum licitè potest) quare, si in privilegio, seu in Jubilæo esset forma, ne possit licitè quis absolvi, nisi aliqua condicione adimpleta v. gr. nisi satisfacta parte, non censeretur Confessor per illud *Absolvo te ab omni excommunicatione*, absolvere, si parti minimè sit satisfactum, ut rectè notat Delugo. d Ratio est, quia, ut dictum est, Confessor solum habet, habereque præsumitur intentionem

absolvendi quos, & quantum validè, & licitè potest.

3. Petes, si Confessor absolvere potens, absolvat à peccatis, dicendo *Absolvo te à peccatis tuis*, nulla præmissa formula Absolutionis à Censura, ut usu venire solet in brevibus Confessionibus, & non raro in articulo mortis, remanebitne ignarus suæ Censuræ; immo, & conscius, si tamen propter imminentem mortem loqui non potest, remanebitne; inquam, absolutus ab illa, quam is Confessarius potest absolvere?

5. Respondeo, Remansurum, ut docet Suarez. e Ratio est, quia in illo, *Absolvo te à peccatis*, involuitur Absolutio à quocumque vinculo nato ex peccatis, atque adeò à Censuris: cum igitur ejusmodi Confessor supponatur, velle licitè fungi suo munere, supponetur etiam ab eo Censuræ vinculo Pœnitentem absolvere; multoque magis id erit in articulo mortis, si tunc expressè absolvens intendat per illa verba sola, *Absolvo te à peccatis*, absolvere etiam à Censuris. Ad majorem autem certitudinem, sic absolvat, *Absolvo te omnibus Censuris, & peccatis*, quia certum est, illud, *Ego te absolvo*, sufficere ad Absolutionem peccatorum, quod non est ita certum, licet sit probabilissimum, sufficere etiam ad Absolutionem Censurarum.

e Suar. de
cens. dist.
10. sc. 3.
n. 9.

§. VII.

Casus reservatos, qua ratione possit quis fateri Superiori, vel Inferiori Delegato.

1. Quandoquidem pluries firmatum jam est supra posse Superiorem, vel inmediate per se, vel per suum Delegatum casus reservatos absolvere, quæret aliquis, an, qui habet casus reservatos, possit hos solos fateri Superiori potestatem habendi illos absolvendi, & ab ipso absolvi, ac pro cæteris remitti ad inferiorem, vel contra fateri solos non reservatos inferiori, qui absolvat, remittatque pro cæteris reservatis ad Superiorem.

2. Dico f absolutè id fieri non posse. f *Vt id.* Ratio est, quia esset dimidiare Confessionem dixi lib. 2. sine necessitate. Quare in hisce eventibus, Meth. Cōf. vel Superior audiat omnia, & absolvat, vel c. 10. §. 1. audiens reservata, extra Confessionem, tol n. 27. lat reservationem, seu mittat ad inferior-

R 2 rem,

rem, cui conferat potestatem absolvendi à reservatis. Si verò sit inferior; mittat pœnitentem ad Superiorem, vel ipse audeat, impetretque potestatem; & demum ritè absolvat. Ita Coninck. *a* Præpositus, *b* aliiisque passim; quidquid dicat Cajetanus, *c* qui ait, contrariam esse Romanæ Curie consuetudinem, in qua discutienda, inquit, non oportet nimium sapere, quidquid inquam, dicat. Nam consuetudo illa solum est, quoad tollendas Censuras, & reservationem, non verò, quoad absolvendum sacramentaliter.

3. Dixi autem (*absolutè*) nam, si aliqua necessitas urgeret, posset, ut si v. gr. pœnitens non posset adire inferiorem, sed solum Superiorem, qui tamen Superior propter aliquod grave impedimentum, v. g. articulum mortis, non posset omnia peccata audire, &c.

a Coninck
disp. 8. de
pœn. dub.
13. n. 100.
b Præp. de
Confes. q.
1. dub. 9.
c Cajetan.
in summa
V Confess.
10. 10.

CAPUT X.

Agimus de Absolutione reservatorum
Jure Delegationis in particulari.

1. **H**is in universum explicatis, exposcit ordo, & facultas doctrinæ, ut de Delegationibus in particulari differamus.

Et quidem, si reservans, seu Superior concedat facultatem alicui v. g. Confessario ad absolvendum hunc peculiarem pœnitentem, seu excommunicatum, dicitur is Confessarius habere specialem delegationem. Huc reducere libet facultatem, concedi solitam à Pontifice in Jubilæis secundum varios, modò amplos, modò limitatos eorum tenores. Si verò prædictus Superior det facultatem generalem, circa casus, vel excommunicationes reservatas, dicitur is Confessarius habere delegationem universalem.

2. Porro de speciali Delegatione certa regula dari non potest, nisi ea, ut servantur illa, quæ talis delegationis tenor præscribit. At generales Delegationes, de quibus certa dari doctrina potest, quatuor hodie inveniuntur.

Prima, in Tridentino, quod concedit Episcopis potestatem absolvendi omnes casus occultos.

Secunda, In privilegiis, concessis à Pontifice Regularibus.

Tertia, In eodem Tridentino, quod confirmat consuetudinem Ecclesiæ, qua quilibet Sacerdos in casu articuli mortis, modo jam explicando, absolvit ab omnibus casibus, & excommunicationibus.

Quarta, In Bulla Cruciatæ.

De his igitur nostrum erit hic breviter differere; In hoc capite de prima dicam; deinde, in suis distinctis capitibus, de cæteris.

§. Unicus.

De Delegatione concessa Episcopis à Tridentino circa casus, excommunicationesque reservatas, & occultas.

1. **T** Tridentini d' verba sunt hujusmodi. *d* Tridentini
Licet Episcopis, &c. in quibuscumque *d* Tridentini
casibus occultis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis reform.
delinquentes quoscumque sibi subditos, in Dice-
cesibus suis, per seipsos, aut Vicarium, ad id speciali-
ter deputandum in foro Conscientiæ, gratis absol-
vere, imposita pœnitentiâ salutari. Idem, & in
hæresis crimine, in eodem foro Conscientiæ, eis
tantum, non eorum Vicariis sit permissum.

Hactenus Tridentinum: in cujus verbis aliquid specialiter, & Singillatim adnotamus.

EPISCOPIS.

2. Nimirum illi, sive Episcopi, sive Archiepiscopi (atque hi etiam ante usum Pallii) qui habent subditos (non verò mere Titulares.) Confirmati item, etiam ante Consecrationem, (sed qui possessionem habeant sui Episcopatus, seu Archiepiscopatus, ut ex c. e Injuncta; notat universaliter Azor, f) hic comprehenduntur, quia hæc potestas absolvendi, de qua loquimur, est Jurisdictionis, non Consecrationis. Lege Meroll. g & Tract. 2. 7. c. 1. b

3. Plures Doctores affirmant, venire hic omnes habentes Jurisdictionem, quasi Episcopalem, etiam si careant territorio, & quales sunt Superiores Conventuales in Ordine ad suos Religiosos. Sed de hac re vide paullò post c. 11. §. 1. num. 11.